

Zatvorska priča: Svet za sebe

Prethodno poglavlje: [Zatvorska priča: Nula](#)

Kada su me digli sa „nule“ u grupnu sobu, nisam znao šta da očekujem. Imao sam neku predstavu o tome kako izgledaju te sobe, na osnovu priča koje sam čuo od ljudi koji su već bili u CZ-u, ali ništa nije moglo da me pripremi za ono što ću videti. Imao sam tu ludu sreću da završim na jednom od dva bloka na kojima su ranije bili „slobodnjaci“ (osuđenici koji imaju kaznu do godinu dana ili im je ostalo manje od godinu dana kazne i služe je u CZ-u radeći neki od zatvorskih poslova, na primer u vešernici ili u kuhinji) i gde postoje normalni televizori, kao i struja u sobi, tako da sam mogao barem normalno da gledam televiziju, za razliku od pritovrenika po drugim blokovima koji su mogli da imaju samo one male prenosive televizore koji u CZ-u ne hvataju više od 2-3 kanala.

Uvek ću pamtiti ulazak u sobu. Kod sebe sam imao jednu kesu sa odećom i sve one stvari koje sam zadužio na ulasku u CZ. Mislio sam da će me staviti u jednu od onih standardnih soba sa 12-18 ljudi (u kojima realno nema mesta ni za 10 ljudi), međutim stavljen sam u sobu sa osam ljudi, u kojoj realno ima mesta za četvoricu. Ne može rečima da se opiše taj nadrealan osećaj kada čovek ulazi u sobu u kojoj je 7, 10, 15, ili koliko god, nepoznatih ljudi o kojima nema predstavu kakvi su, da li će ga maltretirati, napasti, pokušati na neki način da mu smeste da ima problem sa pandurima ili mu izaći u susret, pomoći mu da se smesti, prilagodi paklenom okruženju, itd. Tih prvih par minuta po ulasku u sobu su presudni kada je u pitanju odnos starih pritvorenika prema pridošlici, ali o tome i stotinama pravila ponašanja među pritvorenicima ću pisati nekom drugom prilikom.

Dakle, soba u kojoj sam proveo šest meseci, bila je veličine otprilike 4 puta 5 metara i tu su uz dva zida bila zbudžena

četiri kreveta na sprat, od kojih se nije znalo koji je neudobniji i od kojeg više bole leđa, vrat i ramena. Konstrukcija kreveta je bila jebeno neverovatna. Naslušao sam se priča o neudobnosti vojničkih kreveta po kasarnama, ali kapiram da su ti vojnički kreveti i mama i tata za krevete u CZ-u. Skelet kreveta je od nekog metala, za koji bih mogao da se kladim da je otpadni materijal, s obzirom na to da se krivi i lomi kao od šale. (Šipke odvaljene od tih kreveta su omiljeno sredstvo za batinanje nekog nesrećnika na spavanju, ili, kako se taj postupak popularnije naziva – „išipkavanje“). Što se tiče dušeka, većina kreveta kod nas na bloku nije imala prave dušeke, nego po tri velika kvadrata koji su međusobno nepovezani i tvrdi kao kamen, iako su navodno punjeni nekim kao sunderom. Ispod tih kvadrata se nalaze žice koje su deo konstrukcije kreveta i koje zajedno sa kvadratima čine fatalnu kombinaciju od koje se svako jutro većina ljudi budi sa bolovima na različitim mestima. Uvek kada sam spavao na leđima ujutru bi me bolela leđa, a kada sam spavao okrenut na stranu onda bi me ujutru otkidala od bola cela ta strana tela i naravno vrat. Jedino delimično rešenje je bilo guranje velike količine kartona (od kutija, tj. paketa) između tih žica od kreveta i kvadrata na kojima se spava. To bi učinilo spavanje malo prijatnijim, mada je i dalje bilo katastrofa za kičmu.

Odeću, hranu, sredstva za higijenu, knjige i sve ostalo, držali smo svako u svojoj limenoj kaseti sa tri police, i to bi bilo sasvim podnošljivo da nije bilo hiljada jebelih buba. Jedno vreme smo bili u fazonu da pobijemo sve bube, ali smo vrlo brzo shvatili da je to neizvodljivo, jer kako pobijemo njih 50, pojavi se novih 100. Bukvalno. Onda smo shvatili da moramo da ih puštamo da vršljaju po kasetama i da je jedino što možemo da uradimo – potpuno zatvaranje i zamotavanje sve hrane u kese kako bube ne bi mogle da dopru do nje. To smo radili i sa pićem i sa sredstvima za higijenu, jer su nam bube ulazile čak i u kutije za sapun i futrole od četkica za zube. Bube nisu bile samo po kasetama, već i po celoj sobi, ali iz nekog razloga su se najviše kurčile noću tako da nije bila

retka situacija da usred noći otvorim oči, okrenem se ka zidu i na 10 centimetara od lica ugledam 5-6 buba kako mitinguju, onako opuštено, bez blama.

Osim kreveta, kasete, buba, velikog televizora, dve klupe i jednog stola, u sobi nije bilo ničeg drugog, ali su tu u jednom ćošku bila još jedna vrata. Drvena vrata, a ne metalna, koja su vodila u sobni WC. Naša soba je imala najveći WC na bloku, dimenzija 1,5 metra sa 3 metra. Ne smem ni da zamislim koliki su WC-i po ostalim sobama ako smo mi imali „najveći“. Sve u svemu, naš WC se sastojao od lavaboa, čučavca i jedne police na tri nivoa, na kojoj je stajala sva obuća, razne flaše i krpe. Jebeni čučavac, ko ga izmisli! Koliko god WC bio odvratn, to je bilo mesto na kom se blejalo leti na smenu, pošto je u trenucima kada je u sobi bez preterivanja bilo 45 stepeni, u WC-u je bilo po 30-ak stepeni, što je za nas bila 'ladovina koja nas je spasavala. A osim toga, u WC-u smo napravili improvizovani tuš od dvolitarske flaše koka-kole, koju smo kroz rupu na zadnjem delu nabili na slavinu i onda smo taj „tuš“ koristili za rashlađivanje tako što se čučne ispod te flaše, odvrne se se slavina, i uživa se. Možda ovo nekome deluje kao nešto potpuno suludo, ali za nas je to bilo nešto najlepše – rashlađivanje ledenom vodom dok piči muzika sa tranzistora koji smo držali u WC-u na polici.

Ta paklena izolovanost, u toj sobi sa još 7 ljudi, bila je moja stvarnost jedno duže vreme dok nisam otišao na izdržavanje kazne u kazneno-popravni dom. Sama ta večito prljava prostorija, koja je od 6 ujutru do 10 uveče osvetljena sa dve abnormalno jake neonske sijalice koje prave neku depresivnu mrtvačku atmosferu, bez trunke svetla spolja, dovoljna je da psihički ubije čoveka, ali stanje uma je nešto potpuno filmsko, mada mislim da nijedan film ne može da dočara to „ludilo sastavljeno od bezbroj ludila“.

Sledeće poglavlje: [Zatvorska priča: Pravila, pravila](#)